

Walter White, u kent hem mogelijk wel. De overgequalificeerde scheikundeleraar uit de tv-serie Breaking bad, die geld schept met het maken van synthetische drugs. Fictie weliswaar. Al was er begin jaren 90 wel een jonge huisarts uit Hasselt die het écht zo deed. Danny Leclère is z'n naam. Bedenker van een toverformule om loepzuivere xtc te maken en binnen de kortste keren multimiljonair te worden. In een nieuw boek reconstrueert schrijfster Marian Husken hoe de Vlaamse chemicus steenrijk werd. Maar ook hoe hij kort nadien koelbloedig geliquideerd werd.

“Xtc-dokter uit Hasselt vermoord in Amsterdam”, kopt HetBelang van Limburg groot op de voorpagina. Het is het weekend na Hemelvaart, in mei 1993. Zijn naam is ondertussen bekend geraakt. De man heet voluit Danny Jos Jean Ghislaine Leclère. “Den Danny” voor zijn familieleden, “Dokter Love” of “Dokter xtc” voor zijn gangstervrienden. Amper 34 jaar oud geworden.

“Dokter Love” was een jonge huisarts uit Hasselt, die een onmiskenbare stempel heeft gedrukt op de partyscene in de nineties. Want overall ter wereld worden op feestjes zijn “duifjes” geslikt. Zo noemde hij zijn pret-tabletjes altijd. Loepzuivere xtc, waar Danny Leclère een nieuwe chemische toverformule voor had bedacht, om binnen de kortste keren de godfather van de Lage Landen te worden. Zijn droom, maar tegelijk ook zijn ondergang.

Kogelregen

Danny Leclère verlaat die Hemelvaartsdag nietsvermoedend zijn woning langs de Daniël Defoelaan in Amsterdam. Zijn vriendin Karin is dan al weg. “Toen ik richting Antwerpen vertrok, kondigde hij aan dat hij naar zijn jongens zou gaan”, verklaart ze aan de Nederlandse schrijfster Marian Husken in haar nieuwe boek Dokter xtc. “Waar die zaten, weet ik niet precies. Hij liet over zijn zaken nooit veel los tegenover mij. Rond de tijd dat hij werd doodgeschoten, moet hij op weg naar huis zijn geweest.”

Leclère is op dat moment nochtans op zijn qui-vive. Hij weet dat justitie, in Nederland én in België, al enkele jaren op hem jaagt. Hij is nog maar net een grote lading drugs kwijtgespeeld. En zijn vaste bewakers en chauffeurs laten hem die dag in de steek. Toch rijdt hij die dag nietsvermoedend de oprit naar de ring van Amsterdam op, als hij ineens vanuit een achteropkomende wagen onder vuur wordt genomen. Op klaarlichte dag schiet zijn killer eerst een band aan flarden, en nadien mikt hij op het raam langs de bestuurderskant. Leclère kan geen kant meer uit. Hij zit nog achter het stuur, terwijl zijn moordenaar genadeloos met een automatisch geweer een kogelregen op hem afvuurt.

Wanneer vriendin Karin een dag later een foto van de liquidatie op de voorpagina van De Telegraaf ziet, beseft ze onmiddellijk waarom Danny de avond voordien niet meer thuiskwam. “Het kenteken. YV-77-BF. Die donkerblauwe Fiat Croma. Plots drong het tot me door. Dat is Danny's auto!” Danny Leclère is door zijn briljante pilletjes simpelweg te succesvol geworden. En dat heeft hem zijn leven gekost.

Vermomd als “luxecruise”

Als kind is Danny Leclère al een snugger kereltje. Het gros van zijn jeugd brengt hij in het Limburgse dorpje Alken door. Een oer-Vlaams gezin. Doodbraaf. Katholiek. Mensen met verstand.

Leclère studeert in 1985 af aan de KU Leuven, opleiding geneeskunde. Kort nadien gaat hij aan de slag als controlearts bij een bedrijfsgeneesheer. Maar “den Danny” wil als twintiger al de vetpot. Geld verdienen dus. Veel, en heel snel. Hij werkt daarom niet lang als dokter en zoekt zijn toevlucht bij Louis Dobbels. Een schimmig figuur, die hij leerde kennen bij een duikclub.

Dobbels runt een bedrijf van gedroogde vis in Koksijde. Hij beschikt ook over een vissersboot in de haven van Nieuwpoort. Allemaal leuk en aardig, maar het belangrijkste: Dobbels heeft ook de juiste vrienden met contacten in Marokko om snel te cashen.

Het duo besluit een grootschalige handel in hasj op te zetten. Niet via vrachtwagens, maar met schepen. Hun pronkstuk? De Pegasus, een Duitse mijnenveger die voor de buitenwereld wordt ingezet “als luxecruise”. Maar in de praktijk worden met de Pegasus kilo's hasj naar de Belgische kust gesmokkeld. Slim als ze zijn, laten Leclère en Dobbels de Pegasus niet aanmeren. De drugs worden gedumpt in vaten op zee, waar boeien aan vastgeketend worden. Met kleine zodiacs laten ze de grote ladingen hasj vervolgens door duikers ophalen, en met vrachtwagens naar heel Europa vervoeren. De Pegasus haalt - zo blijft later uit politieonderzoek - in totaal zeker zestig succesvolle transporten op, goed voor een miljoenenomzet voor Leclère en Dobbels.

Formule op een kladpapiertje

Maar in juli 1989, op het strand van Oostduinkerke, loopt het ineens helemaal mis. Een vrachtwagen, volgestouwd met hasj, rijdt zich vast in een hoop zand. Jongeren van een jeugdbeweging, toevallig in de buurt, helpen het voertuig los te trekken. Maar de klus trekt natuurlijk ook de aandacht van de politie. Als agenten de truck openen, kunnen ze amper geloven wat ze zien: een gigantische stapel hasj, ter waarde van een slordige 400 miljoen oude Belgische franken.

Leclère vliegt voor het eerst naar de gevangenis. Maar uitgespeeld? Allerminst. Al na zeven maanden voorarrest komen hij en zijn vriend Dobbels weer op vrije voeten. En de Limburgse arts heeft de smaak te pakken. Meer nog: hij heeft op dat moment al een kladpapiertje op zak met daarop zijn wonderformule om xtc te produceren. Want synthetische drugs zijn de toekomst, weet Leclère. Geen gewone pilletjes dus, maar volgens Leclère “het zuiverste van het zuiverste”.

“Leclère was een bijzonder slimme man”, zegt auteur Marian Husken, die voor haar boek twee jaar lang tal van gesprekken voerde met mensen die hem hebben gekend. “Op het vlak van synthetische drugs was hij een absolute voorloper. En wat hem vooral zo

interessant en invloedrijk maakte, was dat hij zelf iemand uit de bovenwereld was. Daardoor kon hij zonder problemen op grote schaal grondstoffen voor de drugs kopen. Met zijn contacten in de onderwereld vormde dat een gouden combinatie.”

Leclère, voorwaardelijk vrij, vlucht onmiddellijk naar Nederland en gaat aan de slag. Zijn connecties in de hasjhandel gebruikt hij om Amsterdamse onderwereldfiguren te benaderen. En voor hij het zelf allemaal goed en wel beseft, is hij vertrokken met de aanmaak van miljoenen xtc-tabletten. De jongeman, zelf af en toe druggebruiker en ladykiller, geniet ondertussen van het geld en de luxe. “Hij had een flat met de duurste spullen en een speciaal ingerichte wijnkamer”, zegt Marian Husken. “Zijn bende reed ook met de duurste Mercedesen rond. Danny had enorm veel bezittingen, waaronder een resort in Indonesië. Het geld klotste werkelijk tegen de muren.”

Om een idee te geven: samen met zijn handlangers zou Leclère volgens de politie in één jaar een slordige 250 miljoen euro verdiend hebben met zijn “duifjes”. Simpelweg omdat hij op dat moment de enige in de Lage Landen is die weet hoe hij zo succesvol pillen moet draaien. En wanneer hij dat doet, sluit Leclère zich telkens op zodat niemand hem kan vinden. Hij komt pas buiten als de hele lading drugs klaar is.

Met valse identiteiten - zoals zijn alias Marc van Dam - slaagt hij er lange tijd in om uit de handen van de Belgische en Nederlandse justitie te blijven. Maar op 14 februari 1992, op Valentijnsdag, besluiten rechercheurs toe te slaan. Om zes uur 's morgens wordt zijn flatdeur ingeboukt. Danny Leclère wordt letterlijk uit zijn kingsize bed geplukt en overgebracht naar een politiecel.

Opnieuw zal Leclère niet lang vastzitten. Hij betaalt de duurste advocaten en slaagt er na een maandje al in toestemming te krijgen om zijn cel te verlaten voor de begrafenis van zijn 94-jarige grootmoeder. Hij betaalt daarvoor ook een borgsom van 45.000 euro - peanuts voor hem. Leclère krijgt zijn zin, verlaat de gevangenis, maar laat de begrafenis voor wat ze is, neemt de vlucht en keert nooit meer terug. “Hij ging gewoon weer voortdoen met wat hij bezig was”, zegt Husken.

Veel verschillende theorieën

Danny Leclère heeft natuurlijk voldoende adresjes waar hij kon onderduiken. Binnen de onderwereld, maar ook bij zijn laatste vriendinnetje Karin in Rotterdam. Al begint de gediplomeerde huisarts dat slopende drugsleventje, het voortdurend op de hoede zijn, tijdens zijn laatste vlucht wel beu te geraken. De zaken lopen niet meer zoals hij wil. Ladingen drugs verdwijnen, handlangers blijken tegenstanders en het liefst van al zou hij daarom zijn geld willen tellen en voorgoed ergens ver weg in het buitenland van zijn centen genieten.

Maar zo ver is het dus nooit gekomen. Op Hemelvaartsdag 1993 stopt het droomleven voor Leclère. Door een genadeloze liquidatie, in zijn kleine Fiatje waarmee hij nochtans zo onopvallend mogelijk door Amsterdam probeerde te rijden. Meer dan een kwarteeuw later wordt de moord op de Hasseltse wonderboy door het Nederlandse gerecht nog steeds als een cold case - lees: onopgehelderd - omschreven. Auteur Marian Husken zegt dat er allerlei pistes voor de afrekening mogelijk zijn. In haar nieuwe boek lanceert ze diverse plausibele theorieën, in de hoop dat de zaak alsnog wordt opgelost. “Van deze zaak kan je een mooie film maken”, zegt ze. “Maar ik hoop vooral voor de familie dat de cold case ooit nog wordt opgelost. Voor hen kan dat misschien nog enigszins zinvol zijn.”

Al lijkt het sterk dat de nabestaanden zelf nog iets van het onderzoek verwachten. In 2002 lieten ze, in hun enige interview, deze drie zinnen optekenen: “Misschien is het beter om niét te weten door wie hij werd vermoord. Want we zijn ons leven niet beu. Eén ding weten we wel: de moordenaar van onze Danny zal nooit voor de rechter verschijnen.”

'Dokter xtc, het spectaculaire verhaal van arts en drugshandelaar Danny Leclère', geschreven door Marian Husken. Uitgeverij Balans, 280 pagina's, 19,99 euro.

Tekst: Marc Klifman

Copyright © 2020 Mediahuis. Alle rechten voorbehouden